

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illustrissimi Domini Simonis De Fierlant, Hispaniarum Ac
Indiarum Catholico Regi, In Hispania Ac Belgio, A Concilio
Status, Brabantiae Cancellarii, Catholico Ab Affectu
Tractatus, Quo, Clarissime ...**

Fierlant, Simon de

Coloniae Agrippinae

Articulus I. Primus primi Cuniculi anfractus. Absolutio Sacramentalis danda non est, nisi pœnitentia prœviè & satisfactoria opera ipse Pœnitens ritè præstiterit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37059

pueri autores, quos sibi habent propositos, pueriliter imitari gaudeant, quam ipsi ex Vergerianis libris integras propè paginas describere gestiant: ut adeò meritò Sancyranum classicum eorum autorem vocaverim: sed id nunc non ago, egerunt id alii ante me, & luculenter; ego, quos ipse ad sabruendam penitus absolutionem cuniculos delineavit, impigro eos, ac indefesso labore fodere, doceo, ac demonstro. Tu mecum, si vacat Lector, subterraneas eorum foveas ingredi, nec mirare si obliquis viis incendendum sit; habent hoc cuniculi ex arte facti, ut nullâ certâ lege per anfractus ferè, & obliquos meatus ducantur.

ARTICULUS I.

Primus primi cuniculi anfractus. Absolutio Sacramentalis danda non est nisi pœnitentia præviè & satisfactoria opera ipse Pœnitens ritè præstiterit.

ESt quidem hoc ab hodierna modernæ Ecclesiæ praxi prorsus alienum, ut ipsi fatentur, & fateri omnino debent Trium-Viri; sed tamen non planè desperant eam se administrandæ Pœnitentiæ rationem paulatim posse intrudere, si id modo rudioribus & simpliciore plebeculæ persuaserint, antiquam eam esse primitivæ Ecclesiæ praxim, & posterioribus sæculis in laxiorem, quam hætenus videmus

videmus & miserabiliter illi deplorant ; formam connivente piâ Matre Ecclesiâ degenerasse : id autem studiosius ut agant novaturientibus labiis unam sonant antiquitatem ; Primitivæ Ecclesiæ desiderium , modernæ autem fastidium , Christianorum animis afflare student : subdolum artificium , & fallendæ plebi perquam accommodatum. Unde id porro hauserint , nescio , id scio , antiquum id jam à multis sæculis habuisse Hæreticos unam sonare antiquitatem , præsentis autem Ecclesiæ deplorare tenebras. Videri potest Franciscus Simonis de Hæreticorum fraudibus parte 2. fraude 4. ubi crudite notat *nomen ipsum antiquitatis longe esse aptissimum , ut errorem populo faciat probabilem.* Addo ego non aliud versatilis & ad nova prurientis ingenii indicium esse manifestius , quam quæ vides & habes præsentia temerè fastidire.

§. I.

FUIT ILLA PRIMITIVÆ

Ecclesiæ praxis : & praxis hodierna , ipsâ Ecclesiâ invitâ & tantum connivente , refrigescente caritate , nec ritè nec legitime intrusa est.

HUc communi studio , & pari consensu collimant Gabriëlis , Macarius , Gummarus : nec rem tantum dicunt

dicunt eandem, sed iisdem propè verbis concipiunt: eosdem fucos, & pigmenta adhibent, ut adeo unâ eos manu, uno ligone, cuniculum hunc fodere meritò credas. Videamus. P. Gabriëlis in *Morali Diabolica* pag. 154. ira sibi objicit: *quod si hæc ita se habent, cur ergo Ecclesia moderna non curat practicari Pœnitentiam, pro quolibet peccato mortali, ante Absolutionem? ad quam, inquit, objectionem respondetur: Ecclesiam in nullo Concilio universali aut particulari approbasse praxim mox absolvendi post confessionem criminum, nullâ præviâ ad Absolutionem factâ Pœnitentiâ.* Locum hunc non admodum Romanis placuisse vel ex eo conficias, quod mitigatus paululum legatur in speciminibus, post primam eorum condemnationem ab autore correctis, & Romæ excusis, altero tamen postea Romano iterum fulmine perituris. At enim eadem hæc sententia cruda adhuc, nec mitigata perstat iisdem verbis integra in libro D. Havermans, cui titulus *Examen Pentalogi Diaphorici* pag. 297 (idem dicit pag. 429.) *cum in nullo Concilio universali aut particulari modernam administrandi hoc Sacramentum praxim (Ecclesia) approbaverit.* Et quod in P. Gabriëlis graviter adeò Romanis displicuit etiam mitigatum, & correctum, id iisdem Romanis crudum, & incorrectum in Havermanno placuisse (ut vult scheda funebris) aut placiturum putamus? pergit Gabriëlis *sed refrigescente paulatim charitate, à tribus aut quatuor*
seculis

saeculis antiquus rigor est relaxatus. Et illum etiam locum correctum dedit Romana editio : at nescit haecenus correctionem D. Havermans, & *Praxis*, inquit ibidem, (primitivæ Ecclesiæ) *refrigescente Christianorum charitate in Ecclesia desit à quatuor saeculis circiter.* Tuam fidem Lector, an ovum ovo vidisti similius? quid autem postea? *Hanc praxim*, inquit fulminatus Gabriëlis, *piæ Mater Ecclesia filiorum infirmitati indulgens tolerat.* Hæc verba omnia simul ac semel Romana sponsa delevit; interim nihilo timidius Macarius asserit primitivæ Ecclesiæ *praxim connivente tantummodo Ecclesia* desisse. Manifeste, opinor hinc datur intelligere non modo Macarium gruis instar sequi P. Gabriëlis, atque adè mirum esse si ipsius doctrina ab omni nævo inventa sit pura, quæ cum Gabriëlianâ prorsus eadem in Gabriëlis repetito fulmine Romanis ignibus bis conflagavit, verum etiam id unum eos clanculum agere, ut Absolutioni Pœnitentialia & satisfactoria opera præmittantur. Non id inquires dicunt; fateor, nam id apertè si dicerent Cunicularii non essent. Sed amabo quorsum hæc omnia? Ecclesiam in nullo Concilio universali aut particulari approbasse *praxim* mox absolvendi nulla præviè ad Absolutionem factâ Pœnitentia? *praxim* primitivæ Ecclesiæ & antiquum rigorem refrigescente paulatim Christianorum Charitate à tribus aut quatuor saeculis relaxatum in Ecclesiâ desisse, idque, à connivente tantummodo piâ Matre Ecclesiâ & filiorum infirmitati indul-

ET INFELIX CONCORDIA. III

indulgentie tolerari. Quorsum inquam hæc omnia, aut quo denique respiciunt? Jam verò nec votum ipsi suum aut desiderium dissimulant, quamquam & dissimulant, nusquam enim aut Vergeriani in conventiculo Gallicano moniti, aut se cunicularios esse obliviscuntur. Tam Sancyrani scilicet & Jansenii semper memores, quam Pontificum & eorum decretorum sæpè obliviosi. Summopere, inquit Macarius, *desideraret moderna Ecclesia, hoc est ipse Macarius) accrescente iterum fidelium charitate antiquam praxim in Ecclesiâ restitui*: præiverat Gabriëlis & suum quoque sub Ecclesiæ nomine desiderium palliarat, in Morali Diabolica pag. 155. (nam in altera eâque à se correctâ editione id totum expunctum est; cur expunxerit autem ipse scit, ego faciliè assequor) *quantum desideraret Ecclesia moderna (nos Patrem Gabriëlis cogitemus) non solum pœnitentiam veram peragi, sed pristinum Pœnitentiæ ordinem servari*. Quis autem pristinus iste erat Pœnitentiæ ordo? jam ante eum pag. 123. novaturientibus suis Ideis ita conceperat: *ut primo peccator accederet Sacerdotem, eique vulnera sua, seu morbum peccati detegeret, & remedium Pœnitentiæ ab ipso peteret, secundo ut Sacerdos peccatori Pœnitentiam imponeret: tertio ut peccator pœnitens illam impleret: quarto ut Sacerdos pœnitentem impletâ pœnitentiâ absque relapsu absolveret.*

Accedit centum in locis Eximius Dominus Gummarus & similiter cuniculo huic perficiendo instat: summis labris delibemus aliqua. *Antiquæ pœnitentiæ teste Morino, ait*
circa

circà finem præfationis Apologeticæ ad tractatum tertium, juxta certos Canones per tredecim, vel ut alii duodecim sæcula, fuerunt observatæ in Occidente, & usque modo servantur in Oriente. Si dixerint (adversarii) has pœnitentias conversis solummodo in satisfactionem fuisse injunctas, ast convertendis nullatenus in præparationem ad suam conversionem, sive ut ad conversionem ritè disponerentur: si, inquam, hoc dicant, nullo negotio redarguuntur: nihil enim clarius vel inspicienti solum antiquos Canones: ecce unum è mille cui in Conc. Tolet. III. subscripserunt Hispaniarum & Galliciæ Episcopi: & idem clarius in imbelli Apologiâ pag. 9. quod Pœnitentiæ Canonum solerent Absolutionem Sacramentalem antecedere, probat imprimis Canon. XI. Conc. Tol. III. & pag. 2. ex hoc, inquit, Canone habetur quod Concilium istud doceat hanc (QUOD NIMIRUM PÆNITENTIA PRÆCEDAT RECONCILIATIONEM) esse formam Antiquorum Canonum: quare non putem necessum, ut plures Canones allegem ad probandum falsitatem hujus & similium assertorum ab Autore Responsionis brevis: negatur quod in prisca Ecclesia tot annorum pœnitentiæ debuerint præcedere Absolutionem Sacramentalem: item ex Canonibus Pœnitentialibus ad summum habetur, quod ipsorum tempore non dabatur Communio, nisi præviâ longâ pœnitentiâ; & addit: ita quidem ut illa Pœnitentiâ Absolutionem præcedere non debuerit: impotentius in adversarium fertur pag. 12. dixerit adhuc Rev. Vestra
quod

ET INFELIX CONCORDIA. 113

quod Canones Pœnitentiales tantum præscripserint pœnitentias pro foro externo: addat si ausit quod solum pro peccatis publicis. Afferat insuper sine notâ imperitiæ, quod Pœnitentiæ dumtaxat debuerint peragi post Absolutionem Sacramentalem. Et paulo post, an ipsam Ecclesiam argues, quod peccatorem perceptâ voce DOLEO, aut SINGULTIENSTEM, non illicò absolverit?

Expectas hîc fortè, Lector, & locus certè admonere videtur, ut primitivam Ecclesiam, & antiquum Sacramenti Pœnitentiæ usum ab eorum mendâciis vindicem; sed id ego sequenti Capite commodius acturus, aliud nempè in præsentîâ habeo propositum, & cuniculos hoc Capite, non mendacia detegens, quod ad propositum nunc quidem satis est, quid dicant, non quam falsa dicant considero, & eorum sagaciter vestigia attendens, quo denique vadant, non quam turpiter claudicent, observo.

In hanc ergo sententiam Trium-Viri nostri digni sanè Sancyrano Magistro discipuli iisdem propè, ut vidimus, verbis, & eâdem formulâ jurant: jam inde à primo sui exordio Ecclesiam per duodecim circiter sæcula Absolutioni Sacramentali pœnitentias Canonicas præmisisse, & à tribus dumtaxat aut quatuor sæculis, refrigescente paulatim Christianorum caritate, antiquum illum Pœnitentiæ rigorem relaxatum in Ecclesia paulatim defuisse; atque adeo novellam modernæ Ecclesiæ praxim ab antiqua illa duodecim sæculorum

P

Sacra-

Sacramenti administratione longis distare intervallis, atque hanc quidem novitiam methodum non approbante Ecclesiâ inductam, sed connivente & filiorum infirmitati piæ instar Matris indulgente, & *tenellius* (ut anno 1672. ante Trium-Viros loqui placuit auctori compendiosæ deductionis pagina 78.) *filii abblandiente* intrusam, usque adeo coactè tolerari, ut summoperè interim desideret, antiquum illum, & pristinum Pœnitentiæ ordinem, accrescente iterum fidelium caritate restitui, & ad primum suum vigorem postliminiò revocari. Atqui hoc est quod initiò articuli dicebam ipsum, & nunc in causa manere velim ex Vergeriana Trium-Virorum nostrorum mentè
 ABSOLUTIONEM SACRAMENTALEM DANDAM NON ESSE NISI
 PÆNITENTIALIA PRÆVIE ET SATISFACTORIA OPERA IPSE
 POENITENS RITE PRÆSTITERIT.

§ 2.

UNIVERSIM OSTENDITUR

*quid cuniculi lateat sub specioso primitivæ
 Ecclesiæ nomine.*

NON obscuram §. præcedenti facem accendimus ad has & similes tenebricosas primi cuniculi latebras illustrandas; qui enim id eos unicè optare sub Ecclesiæ nomine, & desiderare audivimus, ut antiquâ Ecclesiæ praxi restituâ pristinus Pœnitentiæ ordo etiam hodièdum servetur, dubi-

ET INFELIX CONCORDIA. 115

dubitare non possumus quin eam administrandi Sacramenti rationem hodiernum in usum velint revocatam, quam in primitiva Ecclesia observatam sedulo fuisse, ad nauseam usque, & fastidium, singulis propè paginis occinunt; ut adeò qui cæcus omninò non sit facilè ad hujus faculæ lumen omnia, quantumvis abdita, novaturientis doctrinæ mysteria sit perspecturus; neque enim aliud necesse habet quam speciosam illam primitivæ Ecclesiæ larvam detrahere, & quæ de illa magnificè jactant, & apertè deprædicant, tacitè de sua ipsorum, quam somniarunt, methodo intelligere. Est enim hoc Cuniculariorum nostrorum, & subtilè sanè artificium, novam, quam quidem iis lubuerit, administrandæ Pœnitentiæ praxim, in suo cerebro fabricare: tum, ut invisam, & hærescos suspectam novitatem cautius obtegant, primitivæ eam Ecclesiæ per insignem imposturam affingere; atque ita natis heri, & domi suæ mercibus, à fictitiâ quâdam antiquitatis speciè, pretium nequitur conciliare. Nec hunc tamen cuniculo suo terminum statuere, profundius & longius rimantur, & nova cerebri sui figmenta, jam venerandæ Antiquitatis credita monumenta, sub primitivæ Ecclesiæ nomine paulatim intrudere; hinc mirum videri non debet, si ita unam Antiquitatem depereant; suam scilicet in hesternâ illa Antiquitate novitatem osculantur.

At, inquiet aliquis, non est hoc sincere satis agere
 P 2 cum

cum cordatis viris, & nimium est esse suspicacem, & plura velle ex eorum dictis exculperè, quam ipsi cogitarint; utinam quidem! interim illud scio cum vulpibus esse vulpinandum, & hostiles cuniculos per oppositos cuniculos elidi; quare neque multum me movent publicæ illæ protestationes, quales passim in Trium-Virorum libris invenio, & solemnibus verbis ita concipit D. Gummarus, in præfatione Apologetica ad tractatum tertium: *quæ hic... de Canonibus Pœnitentialibus dicta sunt, nullatenus eo respiciunt, quasi mea foret sententia, quod Confessarii hodie debeant perinde ac olim illorum rigori insistere: nequaquam is mihi est animus, quod uti in hisce tractatibus non semel declaravi, ita & rursus declaro.* Sed declaret centies, & amplius, & quoties volet; & cum Eximio Viro, ut faciunt, certatim declarent Macarius & Gabrielis: ignoscant mihi si parum fidei habeam, qui non quid se agere dicant, sed quid revera agant attendo. Nec fidem habuit Auctor Praxeos solidæ: & hoc unum inquit pag. 104. *apud sensatos obtinebit protestatione illa sua, ut eum & pugnancia dixisse, & à Methodo sua, quam re ipsa meretur, invidiam, frustra conatum amoliri pro certo habeant.* Et verò hoc iis non est novum, & hæreditarium id habent à parentibus suis; Profitebatur sanctè eorum Patriarcha Jansenius & cum eo hodièque, quâ voce, quâ scripto, opportunè importunè profitentur Bajo-Janseniani: homini etiam in statu naturæ lapsæ liberum se concedere arbi-

arbitrium, & hoc nomine à Calviniana factione se segregant, eoque manifestæ hæreseos insimulant, qui id negare audent; interim simplicem necessitatem humanis mentibus inducunt, & quam Catholicè loquuntur, tam Calvinianè sentiunt; & ipsam humani arbitrii libertatem tum maximè tollunt & perimunt, cum eam se verbo adstruere gloriosius jactant. Mira me-herculè restrictio, & quam non Laxo non Probabilista prober ullus, & omnes manifestæ duplicitatis condemnent: verum quid tu his hominibus facias? Cunicularii sunt, & quoties mihi hæc prima eorum rudimenta repetenda erunt *nihil minus agere videri quam quod re ipsa agant*. Quid quod ridiculi mihi essent in militia & inepti prorsus bellatores, qui in hostem cuniculos cum ducant, eos se ducere publicâ præconis aut tubicinis voce proclamarent: imò, si quid habeant militaris peritiæ, quibus poterunt modis, ita cautè rem agent, ut ne ad Adversarios ulla etiam suspicio tentati infrà terram meatus perveniat; & aliquâ profecto perveniret, si contrà quam re ipsa agerent in hostilibus castris proclamari curarent, nihil se sub terra in hostes moliri; ut adeò suspiciosus nimis videri non debeam, si ea ipsa tam sollicita, tam crebro repetita hujus suspicionis à se propulsatio suspecta mihi sit; ut ut est, in judicio nimis anxie, operosè nimis crimen qui negat, propè se reum probat, & Poëta jam olim cecinit.

Qui nimium multis, non amo, dicit, amat.

ARTI.